

ΤΟΝΙΣΜΟΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΝΙΣΜΟΥ

1. Εξετάζουμε σε ποια **συλλαβή** τονίζεται το ουσιαστικό στην **ονομαστική** ενικού:
π.χ. **προ**παραλήγουσα = **ναύ**-κλη-ρος, **πα**ραλήγουσα = **σθέ**-νος, λήγουσα = **πη**-λός.

2. Όσα ουσιαστικά τονίζονται στην **παραλήγουσα** και τη **λήγουσα** διατηρούν τον τόνο σε αυτές σε **όλες** τις πτώσεις (με εξαίρεση τη γενική πληθυντικού στην α' κλίση).

3. Όσα τονίζονται στην **προπαραλήγουσα** κατεβάζουν τον τόνο στην παραλήγουσα, ΜΟΝΟ όταν η λήγουσα είναι μακρά, π.χ. **πό**-λε-μος/ **πο**-λέ-μου.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΝΙΣΜΟΥ

Όλες οι βραχύχρονες συλλαβές παίρνουν πάντα οξεία : σθέν-ος, νό-μος, να-οί.

ΠΡΟΠΑΡΑΛΗΓΟΥΣΑ : μισεί θανάσιμα την περισπωμένη

1. Για να τονιστεί, πρέπει να είναι η **λήγουσα βραχύχρονη** και βάζουμε **οξεία**,
π.χ. πό-λε-μος.

2. Αν είναι η **λήγουσα μακρά**, βάζουμε **οξεία** στην **παραλήγουσα** και ΔΕΝ τονίζουμε την προπαραλήγουσα, π.χ. πο-λέ-μου.

ΠΑΡΑΛΗΓΟΥΣΑ

1. Αν είναι **βραχύχρονη**, παίρνει πάντα **οξεία**, π.χ. νό-μος. Και τα βραχεία μισούν θανάσιμα την περισπωμένη!

2. Αν είναι **μακρόχρονη**, εξετάζουμε τη λήγουσα:

α) Αν η λήγουσα είναι **μακρά**, βάζουμε οξεία στην **παραλήγουσα**, π.χ. **μνή**-μη
($\mu + \mu = \text{οξεία}$)

β) Αν η λήγουσα είναι **βραχεία**, βάζουμε περισπωμένη στην **παραλήγουσα**, π.χ. **μῆ**-λον
($\mu + \theta = \text{περισπωμένη}$)

ΛΗΓΟΥΣΑ

Οι **γενικές** και οι **δοτικές**, όταν τονίζονται στη **λήγουσα** και είναι **μακρόχρονες**, λατρεύουν την **περισπωμένη**, για να μην είναι παραπονεμένη! Π.χ. να-ῶν